Dubium Literale de genuina mente DSti in Suplem. 3 q. 9 art. 1. circa confessionem informem.

Deum Opt. Max. in Bon. Proposit scripsi Ecclesiæ sue certissimam Christiane doctrine regulam profitaretur, per quam salutifera catholicæ fidei dogmata, et incorruptam disciplinam teneretur ex ipius Ecclesiæ oraculis per os SS. Pontificum S. Pij V, et Benedicti XIII felicis per regnantis discimus. Ex quibus simul doremur Te ve Ecclesiæ esse auctoritatem in Lyrinen mentis limis S. Pont. maxime circa dogmata, e quibus salus animarum pe
dere posit, vino 1° pro ea assequenda pie et religiose Deum cum ipsa Ecclesia in Sem
ni Collecta orare posit, vt nobis debeat, quæ donis intellectu conspiere = 2°. quod cum
Dei ge. facta sint opera, dum non voluit, vt in summa Theologia de materia presentis
duby diserevit; nobis innuit, q doctrinam in illo lo 2 sententiarum dist 17. q. 3. art 2.
q. 1: vnde in suplemento 3 partis illa doctrina tracta est, et ad liberam exercitia, in
summa non correpsiset, dato q eliquahus eam exposuisset; dampsi nam ille articulus
doctrinam circa motes valde grauem; adeo vt in puncto, ex qua salus animarum pen
dere, vt pote circa medelam peccatorum versam, erraremus, nec incorrupta disciplina servata
retur, si vel DSti in erraret; vel non ab eius genuina mente abberremus = 3°. q etiam posse
Porro duo precipue videntur circa illum articulum, et mentem DSti in illo ingerere difficultates.
1°. Q quando quidem et resolvit de confessione, q potest esse valida et informis, resolvat
de illa vt separata à sacram penitentia? Non de illa, vt actu exercite integrante illud?
2°. Cur quæstionem instituat de Confessione, vt distincta ab alijs partibus, et ab ipso sacram
cum reliquis alij Doctores, maxime moderni, de ipso sacramento quærant: an possit dari valida, et instruc
tum doctrine DSti certa sunt proponenda. 1°. q ne ex ijs quidem de confessione vt distincta, ac de
illa ab separata: sicut Theologus vere resolvit q materia vt distincta a forma et pposito exer
citi munus causæ materialis respectu pposito substantialis, et tamen hanc resolvat de illa vt
separata à pparte, et ab ipso pposito substantiali = 2° est certum, q ? ista Confessione peccatorum
si non adsit dolor supernaturalis de peccatis non subsistit sacram penitentiæ, eodq prorius modo
ac si non esset absolutio legitima sacerdotis; sicut enim hæc forma essentialiter pponens sacram(
S. D. in 4 d. 17 q. 3. a. 3. q. 1. et 2) ita dolor actu habitus est pars integrans essentiam materiæ sa
cram (d. 16 q. 1. a. 1. q. 1.) in quo defert à baptismo, vbi dolor pparte e necessarius vt despectio ad fructu
remissionis peccatorum (ibidem in solut ad 2) = 3° est certum, q vt integrum sacram, imo ad fructu, ut

non fonatur Deo, sufficit abstinê. Ita expresse l. D. d. 17. q. 3. a. 5. q. 1 = Si autem quivis
D. ajens etiam de festivis iuravit, puta d. 16, hem dixit 17 per deum presens quod non, et vbi
vltra nomine Dominj. Lex non jesuita D. eulerio in loquendo, quam ehj rehinuit
17 cap. 3 dum assignat materiam propriam iuramenti penitentiê: forte q. non effaret culpa
Les, si in quodq; casu sint ita misera, ita post lapsq; aliud hortarent, vt ad iuramenti q. fa
none audeant.

Ex his autem etiam patet praxis, quid in hoc puncto adeat difficultas; nam si q.
abstinê, ne fonatur iuramenti; si, a, q. minor, et ne fonatur Deo, fonatur etiam verum
Confluens autem vedelur, q. fonatur Deo, et q. aliunde in eody instanti fonatur vo
Cor ingenuabilis sufficiens ad integrandy essentiam iuramenti. Quid dubitandi vbi
etiam D. H. domestici discipuli in varijs sententijs adhuc coepit. Et Natalis Alex
ponit Cap. 5. art VII. Regula 18 §. Cum, a, S: Thomas, ait q. D. H. vestuit de confu
non e verum iuramenti: excusare, a, ab detractione, vel q. D. ignorat affinis fictionem. Et hoc tribuit D. Antonino, et Cajetano, sed
dat; vel q. ignorat affinis fictionem. Et hoc tribuit D. Antonino, et Cajetano, sed
magnae q. ad negandy ib. adesse vey iuramenti, vt vel ex verbis, quae ipse ex
Omnes sententia aliorum Theologorum, et omnes in schola D. H. est, q. fornicatio
et sine fraude potest adesse iuramenti. Et hoc prouidebo demum a D. H: cum a, mendo
per aliquas Dies.

Dico 1°. q. D. H. ait, q. in casu Ffectionis validae et informis, non tenetur iterare Ffes
fictus audit, sed tenetur postmodum fictionem suam Confessori, hoc docet, etiam
q. Confessor postmodum alteri iuraverit. Pr q. alij nihil dicunt, quare, q. in casu
Ffectionis, voluntarie nulla, q. restituit vs. quasy q. erat in peccato. Patet; nam
hoc casu, si illius Confessor suam fictionem eidem iuraverit, q. adhuc presumitur
rum Ffectionis habet sufficientem notitiam ad grauandy iudicium, non cogitur
profiteri illa peccata: imo ex aliqualibus quasi obstat; dum noscat illa Ffectionis
notitiae generaly habeat notitiam illius Peccati, potest nam. pro fictione illa iuramenti
penitentiy mutare, et pro peccatis suis Ffectionis penitentiy non mutata dimittere
et in absolute.

Dico 2°. D. H. vestuit ex in casu, in quo in confessione audiit fictio quae et
1mo per mentis [illegible] in quo casu, ex quo fictio e informis et valida, adest fictio, quae et quae
Vnde adest ex defectu [illegible] de fictione, quam necesse vt Confessor in Ffectione
egregie ad notitiam fictionis peccaminosae, quae audiet in illa Ffectione informi = 2a. pa
Dico 3°. D. H. vestuit de Ffectione, vt distincta; vere n. nis. vt alia exercite integrante

Ollendorf. dicit absolute, q. fictione, quae non audiit tunc Confessor, postmodum = Deinde habet ex duabus quibus quasi q. [illegible]

Pr 1°. ex litera ipsa, q. loquitur de ille vt est pars iuramenti: et in casu in quo quamvis
post absolutionem fictis, suam recedente fictione percipere tenetur, vt ex
iuramento: Unde (in fine) n. tenetur iterare Ffectionem, quae fictio audiit:
nus. improprie iuvare quia verificatur, si hoc n. adest iuramenti.

2°. Nam 1. casu quo quis in Confessione audiit fictionem casu 2a cap. 4.

3°. Ideo n. esset vere iuramenti, nec esset verus dolor supernaturalis de peccatis; sed potest
mus. Ex hoc charitas et Ffectus habituale ad omnia mortale
fide dilectus actus charitatis: ergo fictio seipsum est: alias proximus esse certo de vno actu
ergo fictio ex hoc charitate, et Ffectus latitudo ergo peccata potest esse vere venia
peccata quae sunt in Ffectione, quae ab egrante bona fide credebat vel dicit, perfe
saltem attrito talis, quae peccata displicuit n. minus quam displicere debet. Ffectus
non ut talis: ut tamen vere vindicatus ab actu
ex supernaturali modo, quo de actibus obedientiae et religionis, quibus ordinatur
Dicit Quigneltum. Ita hoc doctrina sumitur ex D. H. d. 17. q. 2. Nam licet ex pro
fundy deserere de Ffectione perfecta: vade tamen Ffectionem attritam, nam licet non modus
per hanc tamen q. perfecte qualificata est omnino excludat affectus omnes culpabiles secundi

vt. d. 6. m. 8. vel servet cum alia Unit. de Valentia.

dupliciter peccatu q̃ dupliciter debet. Ex qua ſ. Aug. in amore, patuit duplex genus peccati aliud est simpliciter tale: aliud, a, um q̃, i. quod fit priore, licet non sit vera abitio, et ipsa sua forma: i. non q̃ in eo instanti auferat gratia, sed remanens, sed non existens ex tali attritione actus simpliciter talis, sed ex alijs gravius damnandus, ergo formatur et per se gratia.

Confirmatur. Et videmus n. Dñm P., in gratia abitione peccatorum existente et absolutione non formata ex, homo dicitur remissionem peccatorum: ergo manifeste infert, q̃ actus illius gratia existit formatus. Sed non videtur, nisi q̃ abitio sit vera simpliciter talis: ergo certo P. q̃ vera abitio peccatorum ipsam salvans, quod deo non causat gratia, q̃ adest ex, et nudum ex parte rei nempe fictio. Ex rem. Si peccatum non minus displiceat, quam displicere debet, non est ex libertate, ut dum accedit ad medicum non sit ex parte rei voluntas adhibeat diligentia in declaratione Dñi, vere dicitur ex corde de proferendo, et formet de futuro; et ipse venia adipiscenda in illo salvandi, cum non sit ex tali dolore mortifer: nec possit mori, q̃ saltem virtualiter talis dolor non extendat ad ogn. particularia ad obitum post debitum examen. Si enim hoc non fiat ille dolor, minus displicere peccatum quam displicere debeat, adhuc q̃ aliqua abitio, et hic actus non sit formatus: q̃.

Posset adhuc explicari ex doctrina S. Bon. dist 22. Ubi inquirit: Q̃ pœnitentia divina ex hominis? Et affirmative de ipso homine servili. Sed valde probabile etiam est q̃ divina servilis etiam bonus existat non sit talis, q̃ voluntas effectiue excludat a corde voluntatem peccati, etsi in eo Credat excludi, ut in quodlibet etsi in hoc tempore perfecta ad perfectionem ergo est omnale est, q̃ pœnitentia, seu q̃ ille dolor, qui ut dicit ab Abb. in solut ad 2, primo est in corde, et producit exercitium q̃ Henrici, et satisfactionis, sit in quod talis in tempore? Q̃ si ita est, videtur confirmari Dñ S. in 4. ad 2do Ora: q̃ si confessio ex tali dolore in gratia facta si integraret sacram̃, esset semper bona, an tale sacram̃ recipiat: hanc Dante innuens, q̃ in nobis christy: q̃ ex rationibus non potest haberi; habetur tamen per traditionem: unde q̃ traditionem habemus septenarium numerum sacramentorum; et hac tamen differentia, q̃ de hoc traditio ex gratia certa sanctis q̃ Ecclesiam; de illo autem dicitur certa moraliter ex fere omni Domini Dominici Corpus in principali sententia: [illegible] Duo 2. Restituat de confessione dicit in casu, in quo homo credit fide salem existimatione bona, q̃ ni audivit? fictione, sed potius q̃ audivit? q̃ dolor abitione talis simpliciter talis. Q̃r. &c.

Duo 3. Ab secunda methodo, magna q̃ cum pœnitente restituit de peccato, et non de dolore sacram̃ q̃ sit informis, et ni de toto sacram̃, aut alijs partibus. Q̃ restituat patet ex ipsa litera, et probatur ex eius ratione: Nam quod q̃ sit ens q̃ sacram̃ est informis, ni sit ut ex alijs virtutibus; q̃ 1° modo potest esse extra charitatem. Dicit Q̃ pœnitentia habitualis in eodem instanti habito ex vi sacram̃ 2do gradu ni vi 1°. modo: ergo in nomine forma, q̃ cuius carentiam adest informitas non intelligit quod sacram̃ q̃ ex effectus eius, licet ex informitate oritur defectus gratiæ, sed intelligit vel carentiam gratiæ mus perfectæ et Dei charitatis a quo forma pœnitentiæ, in qua ut dicimus n. existere, quod dolor quæ in corde, vel ipsam gratiam non ut gratia, sed ut accidentalem formam adhuc existentem in eodem instanti a cleutis a nobis = Explicat: forma sacram̃ ex gratia, sed absolutio; quod sacram̃ potest subsistere sine tali forma: q̃ ni. 7 q̃ pietate loquamur, ni possit cadere in dubium, an sacram̃ simul gratia forma et propietate sit informis: de pœnitente, an vera et tota dubitatur, an eam prius habuerit imperata fuerit ab illo actu interno, ex quo salem in illo instanti valide formis q̃ gratia, sed hoc carpimus Doctores moderni, qui hanc questionem instituunt de ego sacram̃, sorte clariores studiosi. sed ego primus in Scriptorum methodo, qui in omnibus secundo Dñi.